Detta är en utskrift från från Göteborgs-Posten. STÄNG

Utskriftversion av: http://www.gp.se/kulturnoje/scenkonst/1.498484-gest-pa-folkteatern-cock

Publicerad 26 november 2010
Uppdaterad 30 november 2010

Teater

GEST på Folkteatern | Cock

Teater

GEST på Folkteatern | Cock

av Mike Bartlett

Regi: George Costigan

I rollerna: Ben Warwick, Kristina Brändén Whitaker, Gary Whitaker, George Costigan

Spelas t o m 11/12

Relaterat

Artikelbilder

Ben Warwick och Kristina Brändén Whitaker. Bild: Lina Ikse

GEST på Folkteatern | Cock

De kvicka replikskiften är precist timade i GEST:s uppsättning Cock, skriver Mikaela Blomqvist.

Att ifrågasätta normen genom att helt sonika vända på den är ett gammalt beprövat knep inom såväl feminismen som queerrörelser. Det är enligt denna princip som grundkonflikten i Mike Bartletts pjäs *Cock*, som nu sätts upp på Folkteatern av Gothenburg english speaking theatre, är konstruerad. I stället för den traditionella ”komma ut”-berättelsen upptäcker här John, som sedan många år lever i en homorelation att han attraheras av en kvinna. Oförhappandes inleder han direkt ett förhållande med denna, utan att för den sakens skull bryta med sin pojkvän.

Pjäsen utvecklas strax till ett regelrätt triangeldrama, spelat utan rekvisita på en liten rektangulär träscen. Denna scenografiska minimalism kräver förstås en del av åskådarens fantasi – men framförallt av texten och skådespelarna. Till dessa krav lever såväl Gest som den hetsiga och glimtvis mycket underhållande dialogen upp galant. John far likt en vindflöjel över scenen mellan den mjuka kvinnan W som frestar med heteronormativ lycka i form av biologiska barn och romantiska Parisresor och pojkvännen M som genom en gemensam historia och ett gemensamt hem utövar trygghetens och bekvämlighetens lockelse. De kvicka replikskiftena är precist timade av ensemblen och särskilt väl fungerar spelet mellan Ben Warwicks ständigt urskuldande John och Gary Whitakers lätt maniska M, som konstant växlar känsloläge mellan eufori och nervsammanbrott.

Rent idémässigt är Cock visserligen ganska ointressant, för att inte säga otidsenlig. Pjäsen gör en halvhjärtad ansats att göra upp med den essentialistiska synen på sexualitet. Blygt kastar den fram frågan om huruvida en människas sexualitet verkligen skall ha en avgörande roll för hennes identitet. Som relationsdrama betraktat är dock pjäsens förtjänster desto fler. Och gott är väl också det. Queerteori kan ju med behållning läsas på kammaren – men relationsdramat är något de flesta av oss hellre lämnar åt scenens fiktion än ser i våra hems realitet.

Mikaela Blomqvist

Copyright © 1995 - 2010 Göteborgs-Posten STÄNG